

винтчета, съ малка дупка въ срѣдата. Той ми я подаде. Азъ я поехъ съ треперящи рѣце.

— Това е касичка, — рече ми дѣдо Живко. — Въ нея азъ съмъ сложилъ нѣщичко. Отъ тази дупчица се пускатъ паритѣ. Като се напълни касичката, ще я отнесешъ въ кооперацията. Касиерътъ, чичо ти Петко ще отвие винтоветѣ, ще я разтвори и ще сложи паритѣ въ голѣмата кооперативна каса. А на тебе ще даде една книжка, въ която ще запише сумата.

Азъ се просълзихъ отъ тия думи на дѣда Живка и му цѣлунахъ рѣка.

И отъ този день азъ усърдно почнахъ да пускамъ моитѣ левчета въ касичката. Тѣ звѣнтѣха и събуждаха радостни надежди въ душата ми. По това време ние имахме много кокошки и много отъ тѣхъ се криеха изъ буренацитѣ на нашия дворъ и тамъ снасяха яйцата си. Азъ започнахъ да следя кокошкитѣ и да откривамъ гнѣздата имъ. Затова бивахъ възнаграждаванъ отъ родителитѣ си. Отъ суроваки, отъ коледуване — всичко пущахъ въ касичката. И когато единъ день тя се напълни, азъ я отнесохъ въ кооперацията, придруженъ отъ мама. Чичо Петко взе една отверка, разви винтоветѣ и касичката се разтвори. И каква голѣма бѣше изненадата ни, когато срѣдъ сребърнитѣ мои левчета и грошове лѣснаха и три жълтици, които дѣдо Живко бѣше пусналъ. Чичо Петко записа сумата въ една червена книжка и ми я подаде. После азъ често отнасяхъ пълната касичка при чичо Петко. Той я изпразваше и записваше сумата въ книжката ми. Минаха години. Дѣдо Живко почиваше вече въ селскитѣ гробища. Азъ завършихъ училище въ селото и отидохъ да уча въ труда. Тогава потърсихъ моитѣ спестявания. Тѣ ми дойдоха на помощъ. Безъ тѣхъ азъ никога не бихъ могълъ да завърша образованието си.

И днесъ, когато ми се случи да гостувамъ въ селото си, не забравямъ да се отбия въ селскитѣ гробища и да се поклоня смирено на гърба на дѣда Живка, скжпия образъ на когото свято пазя въ сърдцето си.

Димчо Оцетаровъ

